

μα τῆς κεντρικῆς τοῦ σεισμοῦ χώρας εἶνε σχεδὸν ἐλ-
λειψοειδές, οὐτινος ὁ μέγας ἄξων διευθύνεται ἀπὸ
βορρᾶ πρὸς νότον, αἱ δὲ λοιπαὶ καμπύλαι, αἱ ὀρί-
ζουσαι τὰς ἴπτον κλονισθείσας χώρας, εἶνε σχεδὸν
συγκεντρικαὶ πρὸς τὴν τῆς κεντρικῆς χώρας. Τού-
των ἡ δευτέρα, ἐν ἣ ἡ ἔντασις τοῦ σεισμοῦ ἴτο
λίαν ἰσχυρά, ἔχει ἑκτασιν 46 500 τ. χμ. ἡ περὶ
ταύτην τρίτη, ἐν ἣ ἡ ἔντασις ἴτο ἰσχυρά, ἔχει ἑκ-
τασιν 54 200 τ. χμ. τελευταῖον δὲ ἡ τετάρτη, ἐν ἣ
ἡ ἔντασις ἴτο ἀσθενής, ἔχει ἑμβαδὸν 39 700 τ. χμ.
ὥστε, ἐν συνόλῳ, ἡ κλονισθεῖσα ἐπιφάνεια ἀνέρχε-
ται εἰς 251 900 τ. χμ. Καὶ ἡ μεγίστη μὲν ἀπόστασις,
εἰς ἣν ἐγένετο αἰσθητὴ ἡ αὐτὴ δόνησις, κατὰ διεύ-
θυνσιν Ν. Δ., ἀνῆλθεν εἰς 800 χμ. (ἐν Kagoshima,
ἐν τῇ νήσῳ Κίου-Siou), ἐνῶ, κατὰ τὴν ἀντίθετον
διεύθυνσιν ἡ σεισμικὴ δόνησις μετεδόθη εἰς ἀπό-
στασιν οὐχὶ μείζονα τῶν 500 χμ.

Τὸ φαινόμενον παγκοσμιόθησαν 36 ἐν ὄλῳ μετεω-
ρολογικῶν σταθμοῖ, οὕτω δὲ κατέχουσαν σήμερον πολ-
λυαριθμοῦς σημειώσεις, ὀριζούσας τὴν τε στιγμὴν
τῆς πρώτης δονήσεως, τὴν διεύθυνσιν τοῦ κλονι-
σμοῦ, τὴν διάρκειαν τῆς δονήσεως, ὡς καὶ τὸ εἶδος
καὶ τὴν ἔντασιν τοῦ σεισμοῦ. Οἱ κλονισμοὶ ἐξηκο-
λούθησαν ἐπὶ πολὺ ἐν τῇ κεντρικῇ τοῦ σεισμοῦ
χώρα, ἐν δὲ τῷ μετεωρολογικῷ σταθμῷ τῆς Γίφου, ἐν
ἣ ὁ σεισμός ἔσχε τὴν μεγίστην αὐτοῦ ἔντασιν, ἐση-
μειώθησαν, ἀπὸ τῆς 16)28 ὀκτωβρίου μέχρι τῆς
29)10 νοεμβρίου, 1360 δονήσεις, ὧν τινες λίαν
ἰσχυραί. Ὡς αἰτία δὲ τοῦ μεγάλου τούτου σεισμοῦ
ἕρεται οὐχὶ ἠφαιστειακὴ τις ἔκρηξις, ἀλλὰ κινήσις
ρῆξεως τοῦ ἐδάφους, κατὰ δὲ τὸν κ. J. Milne, καθη-
γητὴν τῆς γεωλογίας ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τοῦ Tokio,
ὁ σεισμός οὗτος ἐχαρακτηρίσθη ὑπὸ τῶν καθέτων
αὐτοῦ τιναγμῶν, οἵτινες, συνδυαζόμενοι μετὰ τῶν
κυματοειδῶν, μετέβαλον τὸ ἐδαφὸς εἰς μάζαν κινου-
μένην ἐν εἰδεί κλυδωνιζομένης θαλάσσης· διότι, ὁ-
μολογουμένως, μεγάλης ὁμοιότης ὑφίσταται μεταξὺ
τῶν κυμάτων τοῦ ὠκεανοῦ καὶ τῶν κυματισμῶν τῆς
γῆνης ἐπιφανείας, κατὰ δὲ τὴν φοβερὰν στιγμὴν
τῆς μεγάλης δονήσεως, τὰ στρώματα τοῦ ἐδάφους
κυρτοῦνται καὶ ἐπιπεδοῦνται διαδοχικῶς.

Ἐπιφυλασσόμενοι νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὸ ζήτημα
τοῦτο λεπτομερέστερον, ἰδίᾳ δὲ μερικώτερον νὰ
πραγματευθῶμεν αὐτὸ ἐν σχέσει πρὸς τὸν ἐσχάτως
ἄρδην κατερεπῶσαντᾶ μίαν τῶν ὠραιστάτων τῆς
Μεσογείου νήσου σεισμοῦ, δηλοῦμεν, ἄνευ ἐπιφυλά-
ξεως, ὅτι πρὸς τοῦτο ἀναμένομεν ἀσφαλεῖς καὶ λε-
πτομερεῖς ἐκθέσεις τῶν ἐπὶ τόπου βεβαίως σπενδάν-
των ἡμετέρων γεωλόγων, μετεωρολόγων καὶ φυσικῶν
ἐν γένει. Ἐὰν δέ, ὅπερ ἀπευχόμεθα, δὲν μετέβησαν
εἰσέτι ἐπὶ τόπου πρὸς μελέτην τῶν φαινομένων καὶ
πρὸς ἐμψύχωσιν τῶν ἀποθεωρημένων κατοίκων τῆς
καταστροφείσης νήσου, ἃς σπεύσωσι νὰ μεταδῶσιν
ἐκεῖ ὅπου τὸ τε καθῆκον αὐτῶν ὡς ἐπιστημόνων
καὶ αὐτὸ τοῦτο τὸ προσωπικὸν αὐτῶν συμφέρον πρὸ
πολλοῦ τοὺς προσκαλεῖ. Διότι ἥκιστα τιμητικὸν βε-
βαίως δι' ἡμᾶς θὰ εἶνε, ἐὰν ἀναμένωμεν νὰ λάβωμεν
ἐπιστημονικὰς ἐκθέσεις περὶ τῶν ἐν Ζακύνθῳ σει-
σμῶν, μῆνας ὄλους μετὰ τὰ γεγονότα, καὶ παρὰ
ξένων, ἐν τῷ μεταξὺ δὲ νὰ ἀρνώμεθα τὰς περὶ τοῦ
ὑπὸ πᾶσαν ἐποψίαν σπουδαιότητος τούτου γεωλογι-

κοῦ γεγονότος εἰδήσεις ἀπὸ τῶν ἐφημερίδων, αἴτι-
νες, ὡς μὴ οἰκειοποιούμεναι τοῦ τίτλου ἐπιστη-
μονικῶν δημοσιευμάτων, οὐδόλως βεβαίως εὐθύνον-
ται διὰ τὰς ἐν αὐταῖς ἀναγραφόμενας ἐνίοτε ἀνα-
κριβεῖς ἢ καὶ ἀντιφατικὰς εἰδήσεις. Γνωστὸν δὲ
ὅτι, ἀφ' ἐνὸς μὲν ὑπάρχουσι ζητήματα εἰδικὰ
ἐξερχόμενα τοῦ κύκλου τῶν ἡμερησίων πολιτικῶν
ἡφύλων, ὑπερβαίνοντα δὲ καὶ τὰς δυνάμεις τῶν
μὴ ἐπιστημόνων ἀνταποκριτῶν τῶν ἡφύλων τού-
των, ζητήματα, ὧν ἡ διεκπεραίωσις ἀπαιτεῖ τὸν
χειρισμὸν ὀργάνων εἰδικῶν, κτλ., ἀφ' ἑτέρου δὲ
ὅτι ἡ ἀποχὴ, τῶν ἡμετέρων ἐπιστημόνων ἀπὸ
τῆς μελέτης τῶν ἐν τῷ κύκλῳ τῆς δράσεως αὐ-
τῶν γεγονότων ζητησῶν μὲν σπουδαίως τὴν ὅλην ἐπι-
στήμην, ἀποστερεῖ δὲ καὶ αὐτοὺς μοναδικῆς ἴσως
περιστάσεως, ὅπως καὶ αὐτοὶ δοξασθῶσι καὶ τὸ ὄνο-
μα τῆς ἑλληνικῆς ἐπιστήμης πέραν τῶν στενῶν ὁ-
ρίων τῆς συνήθους δράσεως αὐτῶν καταστήσῳσι
γνωστῶν.

ΗΛ. Γ. ΒΑΣΑΜΑΚΗΣ.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΒΕΡΛΗ.—Ο *Μγαπητικὸς τῆς Βοσκοπούλας*, ἐ-
δύλλιον εἰς πράξεις πέντε, ὑπὸ Δημ. Κορομηλά, μέλος Σάλλερ.

Κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἐδιδάχθη πρῶτον μὲν ἐν-
ταῦθα, ἐν τῷ Θεάτρῳ Βέργη, εἶτα δὲ καὶ ἐν Ἀθήναις
νέον ἔργον τοῦ ἑκατοντάδα καὶ πλέονος δραματικῶν
ἔργων γράψαντος μέχρι τοῦ νῦν κ. Δ. Κορομηλά, τοῦ
ἐξ ἄλλου μάλιστα αὐτοῦ ἔργου, τῆς *Τύχης τῆς*
Μαροῦλας, ἐν τῷ τοῦ θεάτρου κόσμῳ γνωστοῦ γε-
νομένου. Τὸ νέον ἔργον τοῦ πολυγράφου τούτου ὁ-
μοεθνοῦς δραματοποιῶν ἐπιγράφεται: *Ὁ Ἄγαπτικὸς*
τῆς Βοσκοπούλας, ἐδιδάχθη δ' αὖθις ἐν
τῇ ἡμετέρᾳ πόλει δις ἥδη ἐν τῷ πρώτῳ τῆς διαπλά-
σεως αὐτοῦ θεάτρῳ. Περὶ αὐτοῦ δὲ κατὰ τὸ παρελ-
θὸν ἔτος ἐν τε τῇ τοῦ Βύζαντος πόλει καὶ ἐν τῇ τῆς
Παλλάδος ἱκανὰ ἐγράφησαν, ἄλλων μὲν λίβανον καιόν-
των τῷ ποιητῇ, ἄλλων δὲ καὶ κριτικῶς τὸ ἔργον διε-
ξερχομένων, ὅπερ ἀγμῶζει περὶ φιλολογικῶν ἔργων
προκειμένου, διότι, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, οὐχὶ ὁ λό-
γος περὶ ἀτόμων, ἀλλὰ περὶ τῶν πνευματικῶν προϊόν-
των αὐτῶν. Ὅσα δὲ μείζονα ἢ σημασία αὐτῶν καὶ
ἀξία, τόσῳ καὶ ὁ περὶ αὐτῶν λόγος εἰδικώτερος ἔσται.
Τὸ νέον τοῦτο ἔργον τοῦ κ. Δ. Κορομηλά κέκτηται
φιλολογικὴν ἀξίαν, ἄνευ τῆς κακῶς ἀπὸ τινος χρόνου
προστιθεμένης τοῖς τοιοῦτοις μουσικῆς, ἥτις ἐν πολ-
λοῖς τὴν ἀξίαν ταύτην μειοῖ, ἔστι δὲ, ὡς ὀρθῶς ἐπι-
γράφει αὐτὸ ὁ ποιητὴς, εἰδύλλιον, ἀναπολοῦν ἐν τῇ
μνήμῃ ἡμῶν, ἂν μὴ τὰ τῆς κλασικῆς ἀρχαιότητος
τοιαῦτα, ἅπερ ἰδιαιτάτα ἐπὶ ἀφέλεια καὶ χάριτι δια-
κρίνονται, τὰ δραματικὰ βουκολιὰ καὶ (les pastorales
dramatiques) τοῦ δεκάτου ἔκτου καὶ δεκάτου ἐβδόμου
αἰῶνος, οἷα τὰ τοῦ Hardy, ὃς πέντε τοιαῦτα ἔχει τὸν
Ἄλφαϊον (1606), τὸν *Ἄλκαϊον* (1660), τὴν *Κόρινναν*
(1614), τὸν *Νικητὴν ἔρωτα* (1618), τὸν *Θρίαμβον*
τοῦ *ἔρωτος* (1623), τοῦ ἐπὶ χάριτι ὑψους διακρινομένου Racan, τοῦ ἐπὶ τῇ εὐφρα-

δεία ἐν τῷ πάθει διαπρέποντος Mairet, τοῦ ὄντως ἀναδειξαντος τὸν ἀφελῆ ἔρωτα (amour ingénu). Ἴδου στίχοι τῆς *Sylvie* αὐτοῦ ἐκφράζοντες ἢν αἰσθάνονται χαρὰν δύο ἐρώμενοι, μόνοι διαλεγόμενοι ἐν τερπνῷ χώρῳ, ἐπαυξάνοντι τὴν χαρὰν αὐτῶν, στίχοι οὕς παραβάλλει ὁ Saint-Marc Girardin πρὸς στίχους τοῦ *Cid d'Andalousie* τοῦ Lebrun καὶ τοῦ *Hernani* τοῦ Hugo. Ἡ Συλβία λέγει τῷ ἐραστῇ αὐτῆς:

... Voici le lieu le plus charmant
Que je puisse trouver.

THELAME

Je crois que sa beauté lui vient de ta présence,
Que tes yeux seulement le font gai comme il est,
Que c'est par ta beauté que la sienne me plaît.

Ἄλλ' οὐδόλως πρόκειται ἐνταῦθα περὶ ἀναλύσεως τοῦ ἔργου τοῦ Mairet. ὡς οὐδόλως θὰ παρατάξωμεν ἐν τῇ σειρᾷ τῆδε τὰ ὀνόματα τῶν ἄλλων ὁμοίων αὐτῷ δραματικῶν μέχρι Μολιέρου, διότι τοῦτο θὰ ἐμύκνυε τὸν λόγον, ἡμῖν δὲ οὐδ' ἔνεστιν οὐδ' ἔξεστι, χώρου τε καὶ χρόνου λείποντος, νὰ προδῶμεν εἰς τοῦτο, παρεθέμεθα τοὺς ἀνωτέρω στίχους ὅπως φανερώσωμεν ὅτι ἡ pastorale dramatique (βουκολικὴ δραματικὴ) ἐνεῖχε πολλὰς καλλονὰς ἐν τῇ ποιήσει καὶ τῷ ὕψει, καλλονὰς, αἵτινες σπανίζουσιν ἀτυχῶς λίαν ἐν τῷ καλῷ ἔργῳ τοῦ κ. Κορομηλά, περὶ οὗ κυρίως πρόκειται. Προβαίνοντες δὲ εἰς τὸν περὶ τούτου λόγον ὁμολογοῦμεν ὅτι ἡ ἔλλειψις τοῦ εἰδυλλίου ἐντύπου δυσχερὲς τὸ ἔργον ἡμῶν ποιεῖ, ἠναγκασμένον ἀπὸ μνήμης τὰ πάντα νὰ ἐκθέτωμεν, ἐφ' ᾧ καὶ ἐπιφυλασσόμεθα, τούτου ἐκδοθέντος, νὰ συμπληρώσωμεν τὰ ἥδη συντιθέμενα ἐνταῦθα.

Ἦδη κατατάξαντες τὸ ἔργον, ὅπερ ἐκ τούτου φανεροῦται ὅτι οὐδαμῶς τραγωδία τυγχάνει ὄν, καὶ ἐπομένως ἀναζητήσις ἐν αὐτῷ τῶν διὰ τοῦ περιφήμου ὀρισμοῦ τοῦ Ἀριστοτέλους «Ἔστιν οὖν τραγωδία μίμησις πράξεως σπουδαίας καὶ τελείας, μέγεθος ἐχούσης· ἠδυσμένῳ λόγῳ, χωρὶς ἐκάστου τῶν εἰδῶν ἐν τοῖς μορίοις· δρώντων, καὶ οὐ δι' ἀπαγγελίας· δι' ἑλέου καὶ φόβου περαίνουσα τὴν τῶν τοιούτων παθημάτων καθάρσιν» διατυπωμένων ἀδύνατος. Ἄλλὰ χρῆσώμεν εἰς σὺντομον ἕκθεσιν τῆς ὑποθέσεως.

Γνωστὸν ἐστί τοῖς πᾶσι τὸ τοῦ ἐκ τῆς φάλαγγος ἐκείνης, τῆς ἐκλειπούσης, εἰ μὴ ἐκλειψάσης φεῦ! τῶν ἐνθέων ποιητῶν Γεωργίου τοῦ Ζαλοκώστα χάριεν ποιημάτων τῆς Βοσκοπούλας:

Μία βοσκοπούλ' ἀγάπησα μία ζηλεμένη κόρη.

Τὸ ποιημάτιον τοῦτο παρέσχε τὴν ὑπόθεσιν τῷ κ. Κορομηλά, ὅστις ἀνέπτυξεν αὐτὴν, ἐκτείνας τὸν ἀφελῆ καὶ ἀθῶον ἔρωτα τοῦ ἀγαπητικοῦ ἐκείνου τῆς Βοσκοπούλας, ὅστις πλανηθεὶς ἐπὶ ἔτη ἐπανευρίσκει τὴν Βοσκοπούλαν αὐτοῦ. Ὁ Μῆτρος, οὕτως ὀνομάζεται ὁ ἀγαπητικὸς τῆς Μάρως (Βοσκοπούλας), καὶ περ ἀπορριφθεὶς ὑπ' αὐτῆς, ὑπανδρευθεὶς ἄλλον, ἐμμένει ἐν τῷ ἔρωτι αὐτοῦ τῷ ἀδόλῳ καὶ εἰλικρινεῖ. Διατρέχει ὄρη καὶ βουνά, ὁ δὲ νοῦς αὐτοῦ πάντοτε πρὸς ἐκείνην ἢν προσπλωμένος, «δὲν ἐξέχανε ποτὲ τὸ φίλημά της». Ἡ Μάρω συζευχθεῖσα, ὡς εἶπομεν, ἀπέκτησε κόρην, ἢν, ὅτε ἡ ὑπόθεσις τοῦ ἔργου συμβαίνει, φέρεται εἰκοσαετίας. Εἴκοσι λοιπὸν πα-

ρῶλλον ἔτη ἀπὸ τοῦ γάμου τῆς Μάρως, τῆς κυρᾶς Στάθαινας, ἀλλ' ἐν τῷ μεταξύ αὕτη ἐγένετο χήρα. Ὁ Μῆτρος, μετὰ πολλὰς περιπλανήσεις, πάντοτε μελαγχολικὸς ὄσω καὶ εὐγενής, ἐστὶν ὅτε δὲ καὶ ἱπποτικὸς, ἐξ οὗ φαίνεται ἡ ἐπιδροσις ἐπὶ τοῦ κ. Κορομηλά τῆς βουκολικῆς δραματικῆς τῆς Ἀγγλίας καὶ Ἰσπανίας, τῆς ἱπποτικῆς, ἐλλειπῆς δὲ κατὰ τὴν τῆς ἀφελείας καὶ χάριτος τῶν ὄρεινῶν τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς ἀπαιτουμένης ἐν εἰδυλλιακῷ ἔργῳ, ἔρχεται εἰς ὃ ἔκει χωρίον ἢ Μάρω, γνωστὴ ὡς κυρὰ Στάθαινα. Αὐτόθι, πρῶτον συναντᾷ τὴν θυγατέρα αὐτῆς Κρουστάλλω, ἐπὶ κάλλει πεφημισμένην καθ' ὄλον τὸ χωρίον, παρὰ τὴν βρύσιν ἐξηπλωμένην, αὕτη δ' ἐπαναφέρει εἰς τὴν μνήμην αὐτοῦ τὴν Μάρω, πρὸς ἢν ὁμοίαζεν, αἰσθάνεται συμπάθειαν καὶ κλίσιν πρὸς αὐτήν, ἐφ' ᾧ καὶ δωρεῖται αὐτῇ χρυσοῦν σταυρὸν μετ' ἀλύσεως, ἢν περὶ τὸν τράχηλον ἔφερεν. Ἡ σκηνὴ αὕτη τῆς συναντήσεως ἔχει χάριν καὶ εἶνε λίαν καλὴ καὶ τῷ ἔργῳ προσήκουσα. Ἡ κόρη ἠγάπα ἄλλον, ποιμένα ἐπίσης, τὸν Διάκον, γενναῖον ὡς ὁ Μῆτρος, ὃν ἐδῶκεν οὗτος ἀπὸ βεβαίου θανάτου, πεθόντα ἐν τῷ ποταμῷ κατὰ τὴν εἰσοδὸν αὐτοῦ εἰς τὸ χωρίον. Τὸν ἀμοιβαῖον τοῦτον ἔρωτα μανθάνει ἡ κυρὰ Στάθαινα, συλλαβοῦσα τὸν νέον ἀσπαζόμενον τὴν κόρην ἐν αὐτῇ τῇ οἰκίᾳ αὐτῆς. Τότε ἀποφασίζει νὰ ὑπανδρεύσῃ αὐτήν, ἐπικαλεῖται δὲ ἐπὶ τούτῳ τὴν συνδρομὴν τοῦ Γέρω Χρόνη, θεοῦ αὐτῆς. Μετὰ τινα μετ' αὐτοῦ σύσκεψιν, μετ' ἐνθουσιασμοῦ ἀποδέχεται νὰ προτείνωσιν εἰς γάμον τὴν Κρουστάλλω τῷ Μῆτρῳ, ὁ δὲ Γέρω-Χρόνης ἀναλαμβάνει νὰ ποιήσῃ πρὸς αὐτὸν τὰ κατάλληλα διαδήματα. Ἐνῶ δ' ἀπέρχεται οὗτος, διέρχεται τῆς οἰκίας ὁ Μῆτρος· ὁ Χρόνης σπεύδει καὶ καλεῖ αὐτὸν νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν οἶκον τῆς ἀνεψιᾶς αὐτοῦ. Ὁ Μῆτρος ἔρχεται, καὶ εὐρίσκειται οὕτω ἐναντι τῆς Μάρως, ἢν οὐδαμῶς μὲν αὐτὸς ἀναγνωρίζει, ἀναγνωρίζει ὅμως αὐτὸν ἡ Μάρω, μὴ ἀποκαλυφθεῖσα δὲ δηλοῖ ὅτι καὶ ἄλλοτε εἶδε τὸν Μῆτρον καὶ ὅτι τὴν φωνὴν αὐτοῦ ἀναγνωρίζει ἔτι. Ὁ Μῆτρος τότε διηγεῖται οὕτως εἰπεῖν τὴν ἱστορίαν αὐτοῦ ἄδων τὸ ἄσμα τῆς Βοσκοπούλας. Ἐνῶ δὲ ὁ ἀκροατῆς βεβαίως περιμένει τὴν λύσιν, περιμένει νὰ ἴδῃ ριπτομένην τὴν Μάρω εἰς τὸν τράχηλον αὐτοῦ καὶ ἀποκαλυπτομένην, ὁ κ. Κορομηλᾶς παρουσιάζει αὐτὴν μὲν μὴ πράττουσαν τοῦτο χάριν τῆς κόρης αὐτῆς, — διατί; — τὸν δὲ Μῆτρον ἐξακολουθοῦντα ἔτι μεθ' ὅλα τὰ παρεχόμενα ἀκουσίως ὑπὸ τῆς Μάρως σμεια μὴ ἀναγνωρίζοντα αὐτήν, καὶ ταῦτα μετὰ εἰκοσαετίαν, τὸ δὲ πρῶγμα προβαίνει ἔτι περαιτέρω κατὰ τὴν τελευταίαν πράξιν. Ὁ Μῆτρος ἀρνεῖται νὰ νυμφευθῇ τὴν Κρουστάλλω, ἐμμένων εἰς τὸν πρῶτον αὐτοῦ ἔρωτα. Ἡ Μάρω ὅμως δὲν ἀπελπίζει, ἐπεισθιδίον τι δὲ ἔρχεται ἐπικαιρῶς εἰς ἐπικουρίαν αὐτῆς. Ὁ Διάκος, οὐ, ὡς εἶπομεν ἐδῶκε τὴν ζωὴν ὁ Μῆτρος, ἔρχεται πρὸς αὐτὸν κομίζων τὸν σταυρὸν, ὃν ἐδωρήσατο τῇ Κρουστάλλω, ἐπιστρεφούσῃ αὐτόν, καὶ λέγει ὅτι ἡ Κρουστάλλω ἔχει τὴν καρδίαν αὐτῆς ἤδη διατεθειμένην. Ὁ Μῆτρος δὲν δέχεται τὴν ἐπιστροφὴν, ἀλλὰ πέμπει αὐθις τὸ δῶρον τῇ Κρουστάλλω δι' ἐνὸς τῶν ποιμένων, ἅμα δὲ ὁ Μῆτρος, ἐξοργισθεὶς ἐκ τῶν κατ' αὐτοῦ ἀπειλῶν τοῦ Διακού, πέμπει ἀνθρώπους ὅπως ἀγγεῖλωσι τῇ κυρᾷ-Στάθαινα ὅτι ὁ Μῆτρος ἀρ-

ραβωνίζεται τὴν Κρουστάλλω. Ὁ Λιάκος κατὰ τὸν διαταχθέντα χρόνον ἔρχεται ἐξωργισμένος καὶ οὐ μόνον ἀπειλεῖ, ἀλλὰ καὶ τὴν μάχαιραν ὑψοῖ κατὰ τοῦ εὐεργέτου αὐτοῦ. Καὶ ἐνταῦθα μὲν ἀποδεικνύται μέχρι τινὸς ἡ τοῦ ἔρωτος ἰσχὺς, τοῦ κυριωτάτου τούτου στοιχείου τῆς ρωμαντικῆς ποιήσεως, ἀλλ' ἄμα καὶ παρασαλεύεται ὁ χαρακτήρ τοῦ Μήτρου ὁ εὐγενῆς καὶ ἱπποτικὸς. Ὁ Μῆτρος ἐρῶν, νομιζόμεν, συμψώνως τῷ ἀποδοθέντι χαρακτήρι, ὅτε ὁ Λιάκος διηλοῖ αὐτῷ τὸν ἔρωτα αὐτοῦ τὸν ἀθῶον, δὲν ὤφειλε νὰ ἐξοργισθῆ, παντάπασι δὲ νὰ λάβῃ ἐπιθετικὴν στάσιν κατὰ τοῦ Λιάκου, ἀλλὰ, καθ' ἣν στιγμὴν ἐκεῖνος φανεροῖ πρὸς αὐτὸν ὅτι ἡ καρδία τῆς Κρουστάλλως ἦν αὐτῷ δεδομένη, ἔδει μᾶλλον, κατὰ τὸν εὐγενῆ εὐγενῶς ἐρῶντος ἀνδρὸς χαρακτῆρα, ν' ἀναλογισθῆ τοῦ ἔρωτος αὐτοῦ, τῶν παθῶν αὐτοῦ πρὸς ἀνεύρεσιν ἐκείνης καὶ ἀποστρέφω τὸ πρόσωπον σύννους νὰ καταλίπῃ τὸν Λιάκον, τὸν ἐν τῇ αὐτῇ θέσει πρὸς αὐτὸν ὄντα, διότι καὶ οἱ δύο ὑψίστανται πολλὰ χάριν τοῦ ἔρωτος. Ὁ χαρακτήρ τοῦ Μήτρου διατάσσοντος νὰ ἀγγελθῆ τῇ κυρᾷ Στάθαινα ὅτι νυμφεύεται τὴν θυγατέρα αὐτῆς, ἦν ἄλλως ἀπλῶς συνεπάθησεν ἔνεκα τῆς ὁμοιότητος πρὸς τὴν μητέρα, ἦν ἡ γάπα, πρὸς ἐκδίκησιν κατὰ τοῦ Λιάκου, ἡ ὀργὴ τοῦ Μήτρου καὶ ἡ διὰ τῆς μάχαιρας καὶ λόγων αὐστηρῶν, ἀντικειμένων πρὸς τὸν ὡς ἐκ τῆς καταστάσεως γλυκὴν καὶ μελαγχολικὸν τοῦ πρωταγωνιστοῦντος προσώπου, ἀδικεῖται. Ἡ οἰκονομία ἡδύνατο ἄλλως νὰ διατεθῆ καὶ τὸ ἔργον οὕτω καὶ μᾶλλον σύντομον, ὡς τὸ νεώτερον θέατρον ἀπαιτεῖ, νὰ καταστῆ.

Πρὸ τῆς διαγωγῆς ταύτης τοῦ Μήτρου ὁ Λιάκος ἐπελπίζει καὶ σπαιδεῖ πρὸς τὴν μητέρα αὐτοῦ καὶ ἀνακοινοῦται αὐτῇ ταύτην, αὕτη δὲ παρηγορεῖ αὐτόν. Ἡ σκηνὴ εἶνε λίαν καλὴ. Ἡ μήτηρ, κυρὰ Γιάνναινα, μεταδίδει παρὰ τῇ μητρὶ τῆς Κρουστάλλως καὶ ἐκλιπαρεῖ τῆς χεῖρα τῆς θυγατρὸς αὐτῆς ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς, ὅτε τὰ στέφανα καὶ τὰ ἄλλα γαμήλια ἦσαν ἔτοιμα, ὅπως τελεσθῆ ὁ μετὰ τοῦ Μήτρου γάμος αὐτῆς. Ἡ κυρία Στάθαινα ἀρνεῖται, ἡ δὲ κυρὰ Γιανναίνα ἀλθῶς φροδερὰν ἀπαγγέλλει κατάραν, ἥτις ἐστὶ καὶ ὁ ἀπὸ μηχανῆς θεός. Ἡ κυρὰ Στάθαινα ἐν ὄσφ' ἡ κατάραν ἀπέδλεπεν αὐτὴν ὑπέφερε τὸ πρῶγμα, ἀλλ' ὅτε ἐπεξετάθη καὶ ἐπὶ τῆς θύγατρὸς αὐτῆς, τότε ἐξεγείρεται ἡ μητρικὴ στοργή, ὅπερ ὠραῖον, δέεται δὲ τῆς καταρωμένης νὰ φεισθῆ τῆς θυγατρὸς, ἀλλ' αὕτη μένει ἀκαμπτος.

Τούτου ἔνεκα ἡ κυρὰ Στάθαινα ἀπαφασίζει νὰ μὴ τελέσῃ τὸν γάμον μετὰ τοῦ Μήτρου, ἐφ' ᾧ καὶ ἀνατίθῃ τὴν ἀνακοίνωσιν τοῦ πράγματος τῷ Χρόνῳ. Τούτου ὅμως μηδὲν κατορθώσαντος, αὕτη αὕτη ἀνεδέχεται νὰ ὁμιλήσῃ περὶ τοῦ πράγματος τῷ Μήτρῳ. Ἐνταῦθα, τῆς κυρᾷ Στάθαινας ὁμιλοῦσας τῷ Μήτρῳ περὶ τῆς Μάρως του, ὁ Μῆτρος ἐξακολουθεῖ τὰ μὴ ἀναγνωρίζῃ αὐτήν, ἐνῶ πολλὰκις φανεροῦται σχεδὸν αὕτη. Οἶα fatalité! Ἐπὶ τέλους ἀναγνωρίζει αὐτὴν ἐκ τοῦ ἄσματος, ρίπτεται εἰς τὸν τράχηλον αὐτῆς, τέλος πάντων! καὶ ἡ λύσις ἐπέρχεται, τοῦ Μήτρου λαμβάνοντος σύζυγον τὴν ἀρχαίαν αὐτοῦ ἐρωμένην καὶ τοῦ Λιάκου, ὃν οὐ μόνον συγχωρεῖ ἀλλὰ καὶ προικίζει ὁ Μῆτρος, τοῦτο καλόν, τὴν Κρουστάλλω.

Τοιαύτη ἐν συντόμῳ ἡ ὑπόθεσις· περὶ τῆς γλώσσης δὲ προκειμένου παρατηρητέον ὅτι αὕτη οὐχὶ πάντοτε ἀρμονικῆ τυγχάνει οὔσα, λέξεις δὲ τινες ἡδύνατο νὰ ἀναπληρωθῶσι δι' ἄλλων. Ἡ ποίησις ἐνέχει ὠραιότητα, ἀλλὰ οὐχὶ ἐν πᾶσιν ἀποπνεῖται τὴν ἀφέλειαν καὶ γλυκύτητα τῆς ὀρενῆς τοιαύτης, ἥτις ἐν πολλοῖς δημοτικῶς ἄσματος ἀθρόονος ὑπάρχει καὶ ἀνάλογος πρὸς τὸν γλυκὴν οὐρανὸν τῆς Ἑλλάδος, τὸν τόπον τῶν εἰδυλλίων. Δραῖσις κυρίως οὐχ' ὑπάρχει, οὐδὲ ποικιλία, ἀλλὰ σκηναί τινες ὠραιόταται, τὴν πείραν τοῦ κ. Κορομπλά ἀποδεικνύουσαι, ὅστις ὁμολογουμένως εἰργάσθη καὶ ἐργάζεται ὑπὲρ τοῦ θεάτρου, πολλὰ συντάξας ἔργα. Καθόλου δὲ τὸ ἔργον δύναται τις εὐχαρίστως νὰ ἴδῃ πολλακίς, καλῶς μάλιστα, μεμετρομένως ἴδια καὶ καλλιτέχνως διδασκόμενον, τῆς mise en scène ἐπίσης καταλλήλως γιγνομένης, ὥστε τέρπειν τοὺς θεατὰς.

ΟΔ. ΑΝΔΡΕΑΔΗΣ.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Αἱ ἐν Βερολίῳ πρὸς τὸν διάδοχον τοῦ ῥωσικοῦ θρόνου φιλοφρονήσεις, αἱ προκαλέσασαι τοσοῦτον ἀνὰ πᾶσαν τὴν Εὐρώπην πάταγον, ἀποτελοῦσι καὶ πάλιν τὸ σπουδαιότερον θέμα τῶν πολιτικολόγων, ἀγωνιζομένων νὰ διδῶσιν ὁποῖά τινα ὑπολαμβάνουσιν ἐν ταῖς εἰρημέναις φιλοφρονήσεσι καὶ ἐν ταῖς ἀνταλλαγείσαις ἐγκαρδίαις ὄντως προπόσει τοῦ τε αὐτοκράτορος Γουλιέλμου καὶ τοῦ τσάρεβιτς. Ὡς πρῶτον ἀποτέλεσμα τῆς βαθείας τῶν πολιτικολόγων μελέτης δύναται νὰ θεωρηθῆ ἡ διάψευσις τῆς θρυληθείσης ρωσογερμανικῆς προσεγγίσεως καὶ ἡ ἀνατροπὴ τῶν ἐπὶ ἀμμοδῶν βάσεων ἀνοικοδομηθέντων οἰκοδομημάτων περὶ νέας ἀμέσου συνεντεύξεως τοῦ εἰρημένου αὐτοκράτορος μετὰ τοῦ τσάρου ἐν πολωνικῇ μάλιστα πόλει, πρὸς ἀνασκευὴν οὕτω τῆς κρατούσης ἐν Ρωσίᾳ ἰδέας ὅτι ἡ Γερμανία πολλὰ τὰ κακὰ βυσσίδομεῖ ἐν Πολωνίᾳ ἢ ὅτι τὰ πάντα ἀπεργάζεται ἵνα τὴν ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ θέσιν τῆς μεγάλης τοῦ Βορρᾶ δυνάμεως κλονήσῃ. Δικαίως ἄρα ἐν τῇ στήλῃ ταύτῃ ἐλέγχθη ὅτι τὰ ἐπὶ τῇ παρουσίᾳ τοῦ μεγάλου δουκὸς Νικολάου ἐν Βερολίῳ κατὰ τε τοὺς γάμους τῆς πριγκιπίσσης τῆς Πρωσίας Μαργαρίτας καὶ τὴν ἐπετηρίδα τῶν γενεθλίων τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς καὶ αὐτοκράτορος θρυληθέντα περὶ ἀνασυνδέσεως τῶν πατροπαράδοτων τῶν δύο αὐτοκρατοριῶν σχέσεων, ἃς ὑπνῆξατο ὁ ἔγγονος Γουλιέλμου τοῦ Α' κατὰ τὴν ὑπὲρ τοῦ τσάρου πρόποσιν, ἀνάγκη νὰ θεωρηθῶσιν ὡς πρόωρα καὶ ὡς χρήζοντα ἐπομένως μεγάλως ἐπιφυλάξεως. Οἱ ἐν Πετρούπολει πείραν ἦδη λαβόντες τῆς πολιτείας τῶν ἐν Βερολίῳ, νοσφισαμένων οὕτως εἰπεῖν τὴν ῥωσικὴν φιλίαν ἐπὶ ἴδια ἀποκλειστικῶς ὠφελείᾳ καὶ ἐν πρώτῃ εὐκαιρίᾳ ἀγωνισομένων νὰ περιστείλωσιν τὴν ἐπέκτασιν τῆς ἐπιρροῆς τοῦ ἀνακτοβουλίου Πετρούπολεως, οὐδέποτε νὰ συναίνεσθωσιν δύνανται εἰς τὴν πολιτείαν τοῦ πριγκιποῦ Γορτσάκωφ, ὅστις ἀλθῆν ἐκλαμβάνων τὰς διαθεβιασεῖς τοῦ σιδηροῦ ἀρχιγραμματέως, ἐλεύθερον μὲν ἐγκατέλειπε τὸ